

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Petra Sedláka v právní věci žalobce: **O. I.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2015, č. j. CPR-2708-2/ČJ-2015-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2015, č. j. 4 A 19/2015 – 32,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobce **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha, ze dne 1. 1. 2015, č. j. KRPA-388637-36/ČJ-2014-000022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena v délce šesti měsíců. Počátek doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR.

[2] Rozhodnutím žalované ze dne 18. 2. 2015, č. j. CPR-2708-2/ČJ-2015-930310-V238, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění. Také správní žaloba byla rozsudkem Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 21. 4. 2015, č. j. 4 A 19/2015 - 32, zamítnuta.

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) se blanketní kasační stížností, doručenou Nejvyššímu správnímu soudu dne 28. 5. 2015, domáhá zrušení citovaného rozsudku městského soudu. Součástí kasační stížnosti je také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[4] Stěžovatel ve svém návrhu uvedl, že jeho individuální zájem na ochraně jeho procesních práv významně převyšuje potenciální újmu, která by mohla vzniknout jiným osobám, či potenciální ohrožení důležitého veřejného zájmu. Dle jeho názoru přiznání odkladného účinku nemůže představovat újmu pro žádné třetí osoby a je vyloučen i rozpor s důležitým veřejným zájmem. Ačkoliv lze připustit, že by realizace pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění mohla být ve veřejném zájmu, nelze tento zájem stavět do konfliktu s výše uvedeným zájmem stěžovatele na spravedlivý proces, jelikož zájem jednotlivce, notabene spojený se zcela zásadními dopady do jeho života, převyšuje jakýkoliv důležitý veřejný zájem. Stěžovatel ve svém návrhu poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 – 37, ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS, a ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100.

[5] Žalovaná vyjádřila nesouhlas s přiznáním odkladného účinku. Uvedla, že stěžovatel pobýval na území České republiky neoprávněně a jeho vycestování je s ohledem na zjištěné okolnosti žádoucí. Přiznání odkladného účinku by tak bylo v rozporu s veřejným zájmem.

[6] Podle § 107 s. ř. s. *[k]asační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně.*

[7] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *[s]oud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[8] Předně Nejvyšší správní soud uvádí, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Odkladný účinek má proto charakter institutu výjimečného a měl by statisticky vzato být přiznáván v menšině případů, nikoli zpravidla. Je pravda, že čistě jazykový výklad § 73 odst. 2 s. ř. s. by mohl svádět k závěru, že při posuzování, zda odkladný účinek přiznat, anebo nikoli, se poměřuje pouze a jen vzájemný poměr újmy žadatele o jeho přiznání a újem jiných osob. V tomto smyslu by tedy i vcelku nepatrná újma žadatele mohla být důvodem přiznání odkladného účinku, byly-li by újmy ostatních osob ještě mnohem „nepatrnější“. Takový mechanický výklad by však opomíjel základní znak institutu odkladného účinku, a sice, jak již bylo shora zmíněno, že jde o institut výjimečný, který nemá být v řízeních před správními soudy pravidlem. Měl-li by pravidlem být, nestanovil by zákonodárce jako základní pravidlo, že žaloba resp. kasační stížnost odkladný účinek nemají. Pojímání odkladného účinku jako výjimky z pravidla tedy znamená, že újma, která má hrozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že žaloba resp. kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014 - 56).

[9] Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Stěžovatel musí

pokračování

konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje.

[10] V projednávaném případě stěžovatel pouze obecně namítal, že ochrana jeho procesních práv významně převyšuje potenciální újmu, která by mohla vzniknout jiným osobám, či potenciální ohrožení důležitého veřejného zájmu. Dále uvedl, že správní vyhoštění bude mít zcela zásadní dopady do jeho života. Stěžovatel však neuvedl, jaké konkrétní *zcela zásadní dopady* bude mít správní vyhoštění a jaká konkrétní újma by mu výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění měla vzniknout.

[11] Stěžovateli, kterému je X let, jedná se tedy o dospělého člověka věkem již poněkud vzdáleného věku mladistvých, „hrozí“ návrat na Ukrajinu, na níž pobýval a studoval (v Kyjevě, kde žil na koleji) do doby, než dne 19. 7. 2014 přicestoval do České republiky za svou matkou (viz rozsudek městského soudu ze dne 21. 4. 2015, č. j. 4 A 19/2015 – 32, str. 3). Jediným dopadem realizace vyhoštění - vedle nemožnosti pobývat v ČR spolu s matkou - je tedy, že stěžovatel se nebude moci po dobu vyhoštění pokoušet o zahájení studia medicíny na Univerzitě Karlově; o tomto svém záměru spojeném s příjezdem do ČR hovořil ve správním řízení (viz stejná pasáž rozsudku městského soudu). Pro stěžovatele bude vyhoštění na Ukrajinu představovat toliko svého druhu návrat do předchozích poměrů, které se pokusil změnit svým příjezdem do České republiky. Nic takového nelze považovat za vskutku významnou újmu. Přesto, že nucené vycestování může pro stěžovatele znamenat zásah do jeho života, jelikož bude muset svůj život přinejmenším dočasně uspořádat poněkud jinak, než zamýšlel, není patrná žádná vskutku významná újma, která by mu v důsledku správního vyhoštění měla vzniknout. Takovou újmu stěžovatel netvrdil ani nedoložil, a neunesl tak ani své břemeno tvrzení, ani břemeno důkazní. Proto Nejvyšší správní soud návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti nevyhověl.

[12] Nejvyšší správní soud dodává, že z rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto ve věci samé (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu